

Arrest

nr. 92 731 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 juni 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2012 dient de verzoekende partij, van Bengalese nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 3 april 2012 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten in toepassing van artikel 9.2 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 20 juni 2012 gaat het Verenigd-Koninkrijk akkoord met de overname van de verzoekende partij op basis van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening.

Op 13 juli neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten MD A. A.(...)
geboren te Laxmipur , op(in) (...)1979 (alias UK: 01 .01.1979)
van nationaliteit te zijn : Bangladesh
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 02.02.2012 in België te zijn toegekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op (...)1979 te Laxmipur en verklaarde het staatsburgerschap van Bangladesh te bezitten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 13.03.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België was en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij op 20.12.2011 per schip illegaal vanuit Bangladesh vertrokken zou zijn naar een onbekende locatie waar hij op 1.02.2012 zou zijn aangekomen. Vanuit die onbekende locatie zou hij op 01 .02.2012 illegaal en per auto naar België zijn gereisd waar hij op 02.02.2012 zou zijn aangekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor dat hij het laatste jaar voor zijn vertrek in 1219 Dhaka, (...) verbleef. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit een nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient in zijn bezit heeft gehad. Betrokkene verklaarde verder niet in het bezit te zijn van een verblijfsdocument of visum voor België, een andere Lid-Staat van de EU of een derde land. Betrokkene werd uitgenodigd op DVZ op 07.06.2012 maar diende zich niet aan.

Op 03.04.2012 werd voor betrokkene een overnameverzoek op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Op 20.06.2012 hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, na een initiële weigering op 02.05.2012 waarbij ze stelden dat op basis van de vingerafdrukken van betrokkene blijkt dat er effectief een visum werd uitgereikt door het Verenigd Koninkrijk, ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening om de asielaanvraag van betrokkene te behandelen. Art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening stelt dat “wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek”. In hun overnameakkoord dd 20.06.2012 gaf het Verenigd Koninkrijk bijkomende informatie in de vorm van het nummer van het paspoort waarmee betrokkene in het Verenigd Koninkrijk bekend is, met name het paspoort met nummer EI 200594 op naam van Md A. A.(...), geboren op 01.01.1979 met staatsburgerschap van Bangladesh.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat daar waar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.03.2012 verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest zou zijn van een paspoort van Bangladesh (DVZ, vraag 21), dat hij evenmin in het bezit is van een document dat als paspoort dient (DVZ, vraag 19), dat hij niet in het bezit is van een verblijfsdocument of visum voor België, een andere Lid-Staat van de EU of een derde land (DVZ, vraag 22-24), uit de informatie die de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk overmaakten aan de Belgische autoriteiten, blijkt dat deze verklaringen van betrokkene bedrieglijk van aard zijn. Op basis van de vingerafdrukken van betrokkene, bevestigden de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk in hun initiële weigering dd. 02.05.2012 dat aan betrokkene door het Verenigd Koninkrijk een visum werd afgegeven. Meer nog, in hun uiteindelijke overnameakkoord gaven

de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk eveneens het nummer van het paspoort, met name N° E1200594 op naam van Md A. A.(...), geboren op 01.01.1979 met het staatsburgerschap van Bangladesh. Op basis van het bovenstaande dient er dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene doelbewust getracht heeft op de Belgische autoriteiten te misleiden aangaande de reisdocumenten die hij in zijn bezit had alsook over de erin aangebrachte verblijfstitels of visa. Uit het overnameakkoord van het Verenigd Koninkrijk blijkt bovendien dat het visum dat aan betrokkene werd uitgereikt door het Verenigd Koninkrijk op het moment van zijn asielaanvraag dd. 02.02.2012 nog steeds geldig was. Het is ongeloofwaardig dat betrokkene op 02.02.2012 er niet van op de hoogte geweest zou zijn dat hij in het bezit was van een paspoort met een op dat moment nog steeds geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk. Door het achterhouden van dergelijke informatie heeft betrokkene op cruciale wijze het geloofwaardige karakter van zijn verklaringen ondergraven en kan er dan ook niet langer enig geloof aan worden gehecht.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat het Verenigd Koninkrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in het Verenigd Koninkrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International — Annual Report 2012 — The state of the world's human rights — UK) kan bovendien niet worden opgemaakt dat het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van dit rapport werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Verenigd Koninkrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene heeft op geen enkel moment concrete redenen aangebracht waarom zijn asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden en heeft evenmin enige verklaring afgelegd of hij zich eventueel zou verzetten tegen een overdracht naar de volgens de Dublin-II-Verordening voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat en dit omwille van redenen die betrekking zouden hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu het Verenigd Koninkrijk. Het feit dat betrokkene zich niet heeft aangeboden op zijn afspraak op de DVZ van 07.06.2012 en hij op geen enkel moment binnen de vijftien dagen die op de datum van deze uitnodiging volgde zich bij de DVZ heeft aangeboden om eventueel een bijkomend gehoor te hebben aangaande zijn motieven om in België asiel aan te vragen duiden op een totale desinteresse in zijn eigen asielprocedure en op het belang daarvan voor hemzelf.

Betrokkene haalde tijdens zijn gehoor op de DVZ geen familieleden aan die in België of Europa zouden verblijven en stelde dat hij alleen naar België reisde. dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, 13.03.2012, vraag 29 t.e.m 32). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde in zijn op 13.03.2012 ingevulde vragenlijst met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij recentelijk geopereerd zou zijn in België aan zijn maag voor een tumor (vragenlijst CGVS, vraag 8). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij geopereerd zou zijn aan zijn maag omwille van een tumor, dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in het Verenigd Koninkrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) (“*onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in het Verenigd-Koninkrijk*”).

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de wnd. kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In het kader van haar enig middel aangaande de schending van artikel 3 EVRM verwijst de verzoekende partij enkel naar de algemene toestand in het land van overname, met name het Verenigd Koninkrijk, en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet, evenmin als de verwijzing naar algemene

rapporten. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 oktober 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 20 november 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 september 2012 opgenomen grond, stelt zij dat de situatie in het land van oorsprong zich verzet tegen een terugkeer en dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in het land van oorsprong moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken, waarbij zij aangeeft dat het concept van de subsidiaire bescherming op hetzelfde principe is gestoeld.

2.4 Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij het betoog ter terechtzitting van 20 november 2012 dat de situatie in haar land van oorsprong zich verzet tegen een terugkeer en dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in haar land van oorsprong moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken, waarbij zij aangeeft dat het concept van de subsidiaire bescherming op hetzelfde principe is gestoeld, ter terechtzitting een nieuw middel ontwikkelt, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar in het verzoekschrift aangevoerd enig middel, zijnde de schending van artikel 3 van het EVRM, alwaar zij bij wijze van passages uit (een) algemene rapport(en) slechts de situatie in het Verenigd-Koninkrijk, als land van overname in het kader van de Dublin-II-Verordening, aankaart, ter illustratie van haar verzet tegen haar terugleiding én de behandeling van haar asielaanvraag aldaar.

Er dient op gewezen dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel, dan wel de nieuwe argumentatie ter ondersteuning hiervan, zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In dit kader wordt opgemerkt dat de verzoekende partij dit nieuwe middel, dan wel nieuwe argumentatie ter ondersteuning ervan, niet in haar verzoek tot horen heeft opgeworpen, maar dit middel, dan wel de nieuwe argumentatie ter ondersteuning ervan, slechts ter terechtzitting naar voren heeft gebracht. Vervolgens wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij dit middel, dan wel de nieuwe argumentatie ter ondersteuning hiervan, niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift, of in tweede instantie in haar verzoek tot horen.

Het ter terechtzitting van 20 november 2012 nieuw ontwikkelde middel, dan wel nieuwe argumentatie ter ondersteuning hiervan, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het

verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.5 In de mate waarin de verzoekende partij bij haar betoog ter terechtzitting in wezen opnieuw doelde op de (algemene veiligheids)situatie in het Verenigd-Koninkrijk, dient erop gewezen dat zij hierbij in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 24 september 2012 opgenomen grond met betrekking tot het enig middel, zodat dit betoog aan deze grond geen afbreuk kan doen. Er dient op gewezen dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting nog steeds volledig voorbijgaat aan het feit dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van overname niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre zij bij haar betoog ter terechtzitting in wezen opnieuw doelde op de (algemene veiligheids)situatie in het Verenigd-Koninkrijk, houdt zij weliswaar voor dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in het land van overname moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken en verwijst hierbij naar het concept van de subsidiaire bescherming, maar de Raad benadrukt in dit verband nogmaals hetgeen reeds in de beschikking van 24 september 2012 uitdrukkelijk werd gesteld, met name dat zulke algemene verwijzing niet volstaat en dat de verzoekende partij wel degelijk enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, waarbij kan worden opgemerkt dat met betrekking tot subsidiaire bescherming hetzelfde geldt (cf. RvS 13 februari 2012, nr. 217 895). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar algemene verwijzing ter terechtzitting, en in de mate waarin zij in wezen opnieuw doelde op de (algemene veiligheids)situatie in het Verenigd-Koninkrijk, nog steeds nalaat voornoemd persoonlijk verband aannemelijk te maken of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in de beschikking van 24 september 2012 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 24 september 2012 opgenomen grond ten aanzien van het enig middel aangevoerd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET